

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 734/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 sierpnia 2022 roku w sprawie II K 159/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego a mianowicie faktu, że brak jest nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

budzących
wątpliwości
dowodów
wskazujących, że
oskarżony dopuścił
się wobec swojej
matki psychicznego
znęcania, w sytuacji
gdy głównym
dowodem są
zeznania
pokrzywdzonej,
która jest osobą
chorą na
schizofrenię, co
poddaje w
wątpliwość
wiarygodność jej
zeznań, a chociażby
świadek J. J.
wskazuje, że
oskarżony był osobą
spokojną, grzeczną,
nigdy nie było
na niego skarg
od innych sąsiadów
i nie słyszała
żadnych awantur w
mieszkanu
pokrzywdzonej, co
powoduje powstanie
poważnych
wątpliwości, które
winny być
rozpoznawane na
korzyść
oskarżonego,

- art. 170 § 1 pkt
3 k.p.k. poprzez jego
błędne zastosowanie
polegające na
przyjęciu, że
dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłych
psychiatrów i
psychologa jest
nieprzydatne do
stwierdzenia czy

choroba psychiczna
pokrzywdzonej
może mieć wpływ na
jej wiarygodność i
ewentualną
skłonność do
konfabulacji, gdyż
świadkowie
wskazali, że mieli
z pokrzywdzoną
normalny kontakt
w sytuacji gdy
nie posiadają oni
specjalistycznej
wiedzy na temat
schorzeń
psychicznych i nie
są w stanie
fachowo określić
wpływu choroby
na wiarygodność
pokrzywdzonej;

2. zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, a
mianowicie
przyjęcie, że
oskarżony znęcał się
nad pokrzywdzoną
psychicznie, w
sytuacji gdy z
wyjaśnień
oskarżonego wynika,
że opiekował się on
matką i nigdy się
nad nią nie znęcał,
a świadek B. J.
wskazała, że nigdy
nie słyszała awantur
w domu sąsiada, nikt
na niego się nie
skarżył a on sam
jest osobą spokojną
i grzeczną, a także
w sytuacji gdy
istnieją wątpliwości

	<p>co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, której zeznania są głównym dowodem w sprawie</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Całkowicie niezasadnie obrońca odwołał się do naruszenia przez sąd pierwszej instancji reguły dowodowej in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż sąd ten zignorował wskazania wynikające z powołanego przepisu. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż obrońca dopatruje się w sprawie wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w środku odwoławczym. Kluczowe pozostaje natomiast to, czy organ orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości</p>				

ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Sąd orzekający w tej sprawie ani nie powziął, ani nie powinien był powziąć tego rodzaju wątpliwości.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w przypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo. Zapomina o tej oczywistej prawdzie autor apelacji. W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się więc nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego P. S.. Sąd pierwszej instancji stwierdził owo sprawstwo przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

Bezzasadnym jawi się także zarzut rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów i psychologa w celu stwierdzenia czy choroba, na którą cierpi pokrzywdzona mogła mieć wpływ na jej wiarygodność i na ewentualną skłonność do konfabulacji.

Zważyć należy, iż takie postąpienie sądu orzekającego było słuszne, gdyż dowód ten w istocie był zbędny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, jeśli mieć na względzie zeznania świadków J. S., D. K. i D. D., z których jednoznacznie wynikało, że wymienione w okresie objętym zarzutem miały bezpośredni kontakt z pokrzywdzoną i nie dostrzegały problemów w nawiązaniu z nią werbalnej relacji. Innymi słowy nie zauważyły w jej zachowaniu żadnych zaburzeń chorobowych w sferze porozumiewania się i zrozumienia

obustronnych
wypowiedzi.

Oczywista kwestia
nie posiadania przez
wymienione kobiety
wiedzy
specjalistycznej z
zakresu psychiatrii,
nie była jednak
przeszkodą do
dokonania przez
nie obserwacji K.
S. w kontekście
umiejętności tej
ostatniej w
nawiązywaniu
logicznych
kontaktów w ramach
komunikacji
społecznej (z
pierwszą z nich
będącą jej wnuczką
i podtrzymującą
więzi rodzinne i
z dwiema ostatnio
wymienionymi -
kuratorem
wizytującym jej
miejsce
zamieszkania z racji
wykonywanych
obowiązków
nadzoru oraz
sąsiadką
mieszkającą w tej
samej klatce bloku
mieszkalnego).

W zakresie
psychologicznej
oceny sylwetki
pokrzywdzonej K. S.
wystarczy natomiast
odwołać się do opinii
psychologicznej
wydanej na potrzeby
sprawy II K 705/19
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim,

dotyczącej również znęcania się nad nią oskarżonego P. S., tyle że w okresie wcześniejszym – od 5 grudnia 2018 roku do 14 stycznia 2020 roku. Biegły psycholog stanął wówczas na stanowisku, że zidentyfikowane u pokrzywdzonej K. S. stany oraz mechanizmy psychologiczne, tj. jej podeszły wiek, przewlekła choroba psychiczna pod postacią schizofrenii paranoidalnej, współzależnienie (w aspekcie uczuciowym wobec uzależnionego od alkoholu syna) oraz identyfikacja z rolą ofiary jako skutek przewlekłego doświadczania przemocy w relacjach z synem – oskarżonym, nie powodują, aby z psychologicznego punktu widzenia, była ona niewiarygodnym źródłem informacji. Przeprowadzone przez opiniującego obserwacje świadka w trakcie jego przesłuchania nie wykazały u niego zaburzeń procesów spostrzegania i myślenia, typowych dla zaostżenia się stanu psychicznego

w następstwie
nawrotu choroby.
W konsekwencji
biegły stwierdził
brak podstaw do
przyjęcia, że
relacjonowane przez
świadka zdarzenia
mające związek z
przedmiotem tamtej
sprawy, były
wytworem jego
chorobowo
zmienionego
myślenia – urojeń
(opinia
psychologiczna
karta 365 odwrót
– 366, 394 akt
sprawy II K 705/19
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim   ).
Te szczegółowe i
konkretne uwagi
z zakresu wiedzy
specjalistycznej
odnoszące się do
uwarunkowań
psychologicznych
funkcjonowania
pokrzywdzonej w
charakterze świadka
w   sprawie
związkowej   oraz
pozytywna
weryfikacja   jej
relacji   w
przedmiotowej
sprawie   przez
zeznania świadków
J. S., D. K.
i D. D., którzy
mieli sposobność
bezpośredniego
zaobserwowania
nagannych
zachowań   syna
względem   matki,
składających   się

na jej dręczenie psychiczne, powodujące u niej jako ofiary dotkliwe cierpienia moralne, nie stwarzały racjonalnych podstaw do podważania wiarygodności zeznań K. S., a tym samym do oceny że materiał dowodowy nasuwał wątpliwości co do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy i wymagał uzupełnienia o opinię psychologiczną i psychiatryczną.

Nie sposób zatem również zgodzić ze stanowiskiem obrońcy, jakoby wyrokujący w niniejszej sprawie sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Błędnie obrońca upatrywał naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. k.p.k. w dokonanej przez sąd merytoryczny ocenie z jednej strony wyjaśnień oskarżonego P. S., a z drugiej zeznań pokrzywdzonej K. S.. Dokonana przez sąd pierwszej instancji ocena zebranych w

sprawie dowodów jest całkowicie prawidłowa i znajduje pełną ochronę w treści powołanego przepisu. Zawiera jasno sprecyzowane argumenty, które doprowadziły tenże sąd do określonych wniosków co do wiarygodności lub niewiarygodności dowodów osobowych, z którymi zetknął się on bezpośrednio i miał możliwość poczynienia własnych spostrzeżeń w oparciu o zachowania osób przesłuchiowanych, ich postawy procesowe w toku przesłuchań, jak i reakcje na zadawane pytania. Zaś ustalenia faktyczne poczynione na ich podstawie odzwierciedlają rzeczywisty stan rzeczy i w pełni potwierdzają popełnienie przez oskarżonego P. S. zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, polegającego na psychicznym znęcaniu się nad matką.

Sąd pierwszej instancji był

uprawniony do
przyjęcia w
rozważanym
zakresie za podstawę
ustaleń faktycznych,
zeznań samej
pokrzywdzonej K.
S.. Wymieniona
logicznie, rzeczowo,
konsekwentnie, a
tym samym
wiarygodnie w
świetle wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, wskazała
w jaki sposób
oskarżony
zachowywał się
wobec niej w
zarzucanym
czasookresie.
Możliwie
szczegółowo i w
pełni przekonująco
podała, iż jego
postępowanie
przybierało postać
ciągłego
wszczynania
awantur bez
powodu, zwłaszcza
po spożyciu
alkoholu, wyzywania
jej słowami
wulgarnymi,
powszechnie
uznawanymi za
obraźliwe i
obelżywe,
artykułowania pod
jej adresem gróźb
pozbawienia życia,
zakłócania ciszy
nocnej oraz
wymuszania od
niej pieniędzy na
alkohol i papierosy.
Takie zachowanie
oskarżonego było

dla niej niewątpliwie z obiektywnego punktu widzenia dolegliwe. Dowód z zeznań K. S., z którym sąd merytoryczny zetknął się bezpośrednio, w pełni daje asumpt do twierdzenia, że brak jest podstaw do kontestowania jego przydatności procesowej i obiektywizmu oraz uczynienia go podstawą przyjętych ustaleń faktycznych.

Istotnym dowodem pozwalającym pozytywnie zweryfikować wiarygodność twierdzeń pokrzywdzonej były:

- zeznania jej wnuczki, a jednocześnie córki oskarżonego - J. S., która w oparciu o osobiście poczynione obserwacje w trakcie odwiedzin babki potwierdziła, iż wymieniony nadużywał alkoholu i wszczywał jej awantury, podczas których ubliżał jej, groził pozbawieniem życia i straszył, że wyśle ją do „wariatkowa”, a także wymuszał od niej pieniądze,

- zeznania kuratora sądowego – D. K., sprawującej kontrolę nad stosowaniem się oskarżonego do orzeczonego wobec niego zakazu przebywania w mieszkaniu zajmowanym przez matkę, która podała, że w jej obecności w dniu 12 stycznia 2022 roku oskarżony krzyczał i wyzywał na matkę, zaś ta żaliła się jej, że zamieszkujący z nią syn pije alkohol, a ponieważ nigdzie nie pracuje to wymusza od niej pieniądze, prowadząc pasożytniczy tryb życia, a także przyznała, że chciałaby aby się od niej wyprowadził,

- zeznania sąsiadki D. D., która potwierdziła, że z racji zamieszkiwania przez ścianę z rodziną S. wielokrotnie docierały do niej odgłosy awantur z ich mieszkania, podczas których słyhać było tylko oskarżonego, jak krzyczał na matkę i wyzywał ją słowami wulgarnymi i obraźliwymi, a zachowania te systematycznie

powtarzały się w czasie i trwały nawet przez okres kilku dni, co też zmotywowało ją w lutym 2022 roku do zgłoszenia interwencji Policji, w celu zapewnienia ochrony starszej kobiecie.

Sąd pierwszej instancji, z należytą starannością przedstawił i ocenił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumenty, z powodu których odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. S., kwestionującym prawdomówność K. S. z powodu jej choroby psychicznej i negującym zasadność zarzutu dokonania czynu z art. 207 § 1 kk. Zeznania obciążające, sprzeczne z linią obrony oskarżonego, nie mogły być automatycznie ocenione, jako bezpodstawne pomówienie. Wszystkie one zostały szczegółowo i wnikliwie ocenione przez ten sąd, w sposób odpowiadający

regulacji przepisu
art. 7 k.p.k.

Co prawda w niniejszej sprawie występuje dowód, którego wymowa wydaje się być korzystna dla oskarżonego i są to zeznania świadka J. J.. Niemniej jednak zważyć należy, że wymieniona nie jest bezpośrednią sąsiadką stron, gdyż mieszka piętro niżej, do tego po drugiej stronie klatki schodowej i nie zna sytuacji panującej w tej rodzinie. Sama podała, że nie miała wiedzy na temat tego co się działo w mieszkaniu stron i postrzegała oskarżonego jako spokojnego i grzecznego mężczyznę. Zatem depozycje wymienionej nie dawały podstaw do stwierdzenia, że oskarżony nie przejawiał zachowań zawierających się w opisie czynu przypisanego mu w punkcie I zaskarżonego wyroku. Skarżący powołując się zaś na relacje tego świadka, wskazujące na zachowanie pokrzywdzonej względem jego wnuków, nie

zauważa że opisana sytuacja nie miała miejsca w okresie czasu ustalonym w zaskarżonym wyroku (vide karta 236 odwrót). Natomiast naganne postawy oskarżonego wobec osoby najbliższej wcale nie muszą iść w parze z prezentowaniem takowych wobec osób postronnych.

W tym stanie rzeczy argumenty obrony zawarte w podniesionych zarzutach nie mogły zostać uwzględnione.

Natomiast dokonana przez sąd rejonowy ocena dowodów, jako prawidłowa, skrupulatna i drobiazgową, nie naruszając standardów procesowych, trafnie doprowadziła do uzasadnionego w ich świetle przekonania o sprawstwie i zawinięciu oskarżonego w zakresie występkę z art. 207 § 1 kk.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie

zasadny
częściowo zasadny

oskarżonego od zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.			
3.2.	<p>zarzut rażącej niewspółmierności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyn z pkt I aktu oskarżenia, - orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy stopień winy nie jest znaczny, a oskarżony chciał opiekować się matką i tylko dlatego wrócił do mieszkania pokrzywdzonej pomimo orzeczonego zakazu; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

W przedmiotowej sprawie nie występują jakiegokolwiek uzasadnione podstawy dla czynienia korekty wyroku na korzyść oskarżonego w zakresie reakcji karnej. Wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt I aktu oskarżenia oraz kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowią sprawiedliwą, a zarazem adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, sankcję. Zauważenia wymaga, że tenże po raz kolejny odpowiada za przestępstwo znęcania się nad matką, podobnie jak i za niestosowanie się do orzeczeń sądu (w warunkach recydywy szczególnej podstawowej). Daje to obraz człowieka nie liczącego się z prawem, nie respektującego nakładanych nań obowiązków i powracającego na

drogę przestępstwa.
Podsądny powiełał zachowania, podejmowaniu których zapobiec miał orzeczony wobec niego wyrokiem z dnia 21 lipca 2020 roku sygn. akt II K 705/19 zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej, którego to nie respektował. W toku postępowania nie wykazał żadnej skruchy, czy też żalu z powodu swojego postępowania, a wręcz odwrotnie – podjął próby wykazania, że chorująca na schizofrenię paranoidalną matka zmyśliła całą tę sytuację o jego znęcaniu się nad nią. Taka postawa oskarżonego wskazuje na absolutny brak krytycznego wglądu we własne zachowanie, zwłaszcza gdy usiłuje on forsować swoje racje o sprawowanej nad nią opiece i świadczonej jej pomocy w sprawach życia codziennego, a przy tym nie dostrzega ogromu zadawanych jej cierpień psychicznych.

Uzasadnionym wydaje się zatem

pogląd, że brak odczuwalnej kary - w przypadku oskarżonego - zamiast korygować jego osobowość, utwierdziłby go w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwałaby jego społeczne cechy, zamiast je eliminować. Dlatego też wymierzenie mu kwestionowanych przez skarżącego kar pozbawienia wolności w niższym wymiarze, nie spełniłoby celów w zakresie prewencji indywidualnej.

Zastosowana względem oskarżonego represja karna powinna mu uświadomić, że popełnienie przestępstwa pociąga za sobą dotkliwe konsekwencje oraz pozwolić osiągnąć zamierzony skutek wychowawczy, wpływając zarazem na jego postawę tak, aby zrozumiał naganność własnych czynów i ukształtował krytyczny do nich stosunek, co w przyszłości zapobiegnie jego

<p>ewentualnemu powrotowi do przestępstwa. Kara ta pozwoli oskarżonemu też zrozumieć, że wszelkie formy znęcania się nad osobą najbliższą, zwłaszcza rodzicielką, nie są akceptowane w społeczeństwie. Nie bez znaczenia pozostaje również konieczność kształtowania poczucia sprawiedliwości i świadomości prawnej w środowisku zarówno sprawcy, jak i pokrzywdzonej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary łącznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek nie jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd rejonowy prawidłowo, w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, ustalił stan faktyczny, dokonując wnikliwej i rzetelnej oceny dowodów oraz zastosował właściwą reakcję karną.		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. S. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, które		

	<p>zasądzono na rzecz adwokata T. K., ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18).</p>	
3	<p>Sąd okręgowy zwolnił oskarżonego P. S. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa. Wydając niniejsze rozstrzygnięcie miał na względzie, zgodnie z przesłankami określonymi w art. 624 k.p.k. trudną sytuację majątkową oskarżonego oraz fakt odbywania przez niego kary pozbawienia wolności.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia dotyczące uznania oskarżonego za winnego dokonania czynu z pkt I aktu oskarżenia oraz wymiaru kary pozbawienia wolności za ten czyn i kary łącznej pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana